

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 561/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 141/2021 z 27. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. novembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 141/2021 z 27. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ žiadal zrušiť napadnuté uznesenie a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ spolu s [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa 2“) boli v procesnom postavení žalobcov v konaní o ochranu osobnosti proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Uvedené konanie bolo vedené Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 6/2018.

3. Okresný súd uznesením č. k. 4 C 6/2018-70 z 1. júla 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nepriznal žalobcom oslobodenie od súdneho poplatku.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podala žalobkyňa 2 druhé dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že konanie zastavil. Najvyšší súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že nie je funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní proti napadnutému rozhodnutiu súdu

prvej inštancie. V odôvodnení napadnutého uznesenia tiež uviedol, že dovolanie môže byť podané iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a „*Vzhľadom k tomu, že nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní dovolateľky bez ďalšieho zastavil (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP).*“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ porušenie základného práva na súdnu ochranu odôvodnil tvrdením, že „... *ak Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uviedol ako dôvod zastavenia konania neprípustnosť dovolania vo veci sťažovateľa, podľa Civilného sporového poriadku mal konanie odmietnuť a uvedená vada konania súdu je porušením práva na spravodlivé súdne konanie.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím najvyššieho súdu o zastavení dovolacieho konania z dôvodu funkčnej neprípustnosti.

7. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014). Ústavný súd má v ústave a v zákone č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (II. ÚS 576/2020).

V ústavnej sťažnosti absentuje ústavnoprávne relevantná argumentácia a odôvodnenie namietaného porušenia v petite označených ústavných práv sťažovateľa (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ síce k svojej ústavnej sťažnosti priložil kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (požiadavka plynúca z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a v petite ústavnej sťažnosti označil základné práva, ktoré mali byť napadnutým uznesením porušené (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde), avšak stručná argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej „*najvyšší súd porušil*“ jeho základné práva, nezodpovedá zákonným požiadavkám odôvodnenia namietaného porušenia v petite označených ústavných práv, a to ani pri maximalizácii materiálneho prístupu ústavného súdu k podanej ústavnej sťažnosti a jej obsahu. Ústavný súd nevie ani čiastkovo z obsahu ústavnej sťažnosti vydestilovať argumenty sťažovateľa, ktoré by ústavno-relevantným spôsobom odôvodňovali tvrdenie o porušení označených ústavných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Navyše, pozornosti ústavného súdu neunikla skutočnosť, že sťažovateľ pripojil k ústavnej sťažnosti kópiu podania označenú ako dovolanie, avšak z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie proti rozhodnutiu okresného súdu podala iba žalobkyňa 2.

Na záver k otázke naplnenia formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje aj nedostatky v predložennom splnomocnení. Na webovej stránke Slovenskej advokátskej komory ústavný súd zistil, že pod registračným číslom 8282 uvedeným v splnomocnení eviduje Slovenská advokátska komora pri zachovaní totožného sídla advokáta [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ však splnomocnil [REDAKOVANÉ] (s totožným registračným číslom a sídlom). Na základe uvedeného sa ústavnému súdu podané splnomocnenie javí ako fiktívne.

8. Podľa ústavného súdu má ústavná sťažnosť sťažovateľa ako osoby znalej práva laický, nezrozumiteľný a z odborného hľadiska neprínosný charakter. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu nespĺnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

9. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že podľa jeho zistenia sťažovateľ podal na ústavnom súde viac ako dvadsať podaní, ktorých obsahom boli rôzne námietky o porušení jeho základných práv a slobôd rôznymi orgánmi verejnej moci. Sťažovateľ bol poučený (napr. IV. ÚS 209/2018, I. ÚS 353/2017) o právomoci ústavného súdu, ako i o náležitostiach podaní predpísaných zákonom o ústavnom súde. Navyše, sťažovateľ je osobou znalou práva, a preto by mu podmienky konania pred ústavným súdom mali byť známe. V okolnostiach danej veci preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzvať sťažovateľa na odstránenie zisteného nedostatku.

Ústavný súd poznamenáva, že predmetom prieskumu na ústavnom súde bolo aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na základe podania žalobkyne 2, o ktorom rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 446/2021 z 29. októbra 2021 tak, že návrh sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnený.

10. Keďže bola ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá z procesných dôvodov, ústavný súd sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu